

ŠTEFAN MARGITA X MAS

HUDBA PRO SVÁTEČNÍ ČAS

Supraphonline

Vánoční album Štefana Margity dostalo název X Mas a vedle protagonisty se na něm objevují i dva Margitovi pěvečtí kolegové: sopranistka Kateřina Kněžíková a basista Adam Plachetka. Album obsahuje dvanáct vánočních písní z celého světa. Sváteční atmosféra z ní sálá od prvního taktu a první skladby. ►

SU 4201-2

► **Pane Margito, při poslechu vašeho vánočního alba mě napadají dvě věci: úcta k oněm písním, a přitom lehkost a umělecký nadhled.**

To jste vystihl; přesně takhle jsem chtěl desku nazpívat. Ale cesta k tomu nebyla jednoduchá. Když mi producent Honza Adam přivezl domů dvě stě nahrávek, a z nich jsem jich měl vybrat dvanáct, byla to hodně těžká práce. Po poslechu padesáté věci už jsem z toho byl hodně unavený. Ale záleželo mi na tom, aby ten výběr byl co nejlepší. Kvůli mně, a hlavně kvůli posluchačům.

Měl jste od každé koledy jednu verzi nebo některé i ve více variantách?

Ve více! Třeba En Aranjuez con tu amor jsem slyšel ve dvaceti různých formách od dvaceti různých interpretů! Všechny byly dobré, a nakonec je stejně nejlepší verze s Carrerasem. To si pak člověk řekne: to je úžasné, ale přesně takhle to zazpívat nemůžu, musím jinak, ale vlastně takhle. Těžká věc. Pak se sejdete s Danem Hádlem, řeknete mu svou představu a on vám řekne tu svoji. No a pak už jsem dostával hudební základy na nahrávání.

Ty poslané základy už vás asi nepřekvapily, když jste byli s Danielem Hádlem na všem domluvení.

Nepřekvapily, ale pořád přede mnou byla obrovská práce. Přiznám se, že nejvíc jsem se těšil na Tichou noc. A ta mi taky dala nejvíc zabrat. Taková jednoduchá věc! Víte, v březnu se těžko dostáváte do vánoční atmosféry. Nahrajete to, to ano, vždycky něco nahrajete. Ale jde o to, jak. A z vánočních písní a koled musí být ta atmosféra cítit. Lidé musí mít pocit, že teď je ten nejkrásnější čas v roce. A o to jsme se na našem albu snažili.

A povedlo se, soudě i podle posluchačského zájmu!

Doufám. Lehké to nebylo. Některé věci jsem si třeba po natočení poslechl, a úplně se mi nelíbily –

tak jsem je nahrál znovu. Ano, byly nahrané hezky, ale právě bez té atmosféry, bez výrazu. Tak jsme se tu atmosféru snažili navodit i ve studiu, kolegové mi tam postavili vánoční stromeček. A dokonce tehdy začal padat sníh, a to byl březen! Možná ho objednali...

Mluvil jste o Tiché noci. Proč vám právě tahle notoricky známá věc dala nejvíc zabrat?

Právě proto, že je to tak notoricky známá věc. To se týká třeba i Schubertovy Ave Marii. Takové písně umějí všichni zazpívat nejlíp, a to vám pak dá nejvíc práce. Přijdete do studia a děláte frajera, kasáte se, že to máte za chvilíčku hotové. Máte. Ale je otázka jakým způsobem. Pak si sednete u Dana ve studiu, posloucháte to a říkáte si: jéje, tak to ne! To je jenom odpívání... Musíte být originální, profesionální, pročitěný. Tak znova!

Vás si, popravdě řečeno, neumím představit, jak přijdete do studia a děláte frajera. Mám vás zaškatulkovaného v šuplíku pokorných, skromných umělců...

Máte pravdu, snažím se takový být. A čím jsem starší, tím víc. U svých kolegů, hlavně ve světě, vidím, jak se úžasne chovají. Ty největší hvězdy jsou skromné, na zkouškách nikdy nebreptají. A pak přijde nějaký mladoch, a tomu se tohle nelíbí a tohle taky, a další a další. Zvláštní. Je dobré se od těch starších učit pokoře. O to se snažím.

Na rozdíl od alba Melancholie máte na desce tentokrát jako hosty kolegy z operní branže – Kateřinu Kněžíkovou a Adama Plachetku.

Přizvat jako hosty operní zpěváky napadlo producenta Honzu Adama. A byl to úžasný nápad. Přitom jsme chtěli natočit desku – v uvozovkách – neoperně. Což se povedlo. Samy ty písničky nás dostávaly do skvělé atmosféry. Třeba ke koledě Jeden Bůh od Erwina Drakea napsal úchvatný text Martin Chodúr. My ji máme na desce jako duet s Kateřinou Kněžíkovou

Foto © Martin Kubica

vou a Kateřinu ten text opravdu nadchl. Samotné nahrávání pak byla obrovská radost. A udělali jsme ji jinak, než je ve světě známé. Tahle píseň je dost profláklá, nazpívali ji třeba Barbra Streisand nebo Johnny Mathis, hvězdy pěveckého i filmového nebe. Když jsme píseň dotočili, volal jsem Honzovi Adamovi a řekl jsem: Honzo, Metro-Goldwyn-Mayer máme nahrané!

Podle jakého klíče se na desku dostalo těch dvanáct vyvolených písní?

Vybírali jsme krásné věci, známé i méně známé, a takové písně, které by mohly zaujmout i ty, kteří by si jinak klasické album nekoupili. A taky podle našich naturelů. Tak, aby byly nazpívané způsobem, který posluchače zaujme i tehdy, když už je někdy někde slyšel.

S Adamem Plachetkou

Foto © Martin Kubica

S Kateřinou Kněžíkovou

Foto © Martin Kubica

VĚRA ŠPINAROVÁ V ZÓNĚ LÁSKY!

Ke zpěvaččině prosincovému půlkulatému životnímu jubileu vychází na CD nový výběr nejkrásnějších písní o lásce.

Mimořádná interpretka energických skladeb, ale také jedinečná zpěvačka balad s tématem dramatických lásek vydala nyní u vydavatelství Supraphon novou kompilaci písní o lásce. Z bohatého písňového katalogu Věry Špinarové vybrali Miloš Skalka a Jiří Brodský ty nejznámější i nejzajímavější písně, často v láskyplně pomalejším tempu.

U příležitosti vydání alba Zóna lásky jsme se Věry Špinarové zeptali:

Většina posluchačů a diskofilů se domnívá, že jste se narodila v Ostravě. A to 22. prosince roku 1951. Tento údaj je možné rovněž najít v jinak mimořádně spolehlivé a v mnoha ohledech jedinečné Encyklopedii jazzu a moderní populární hudby. Ale prý je to trochu jinak.

Jsem s Ostravou tak neodmyslitelně spjatá, že vlastně nikoho ani nenapadne, že bych mohla být odjinud. Ale já přitom pocházím z jižní Moravy, narodila jsem se v Pohořelcích u Brna. Do Ostravy jsem se pak dostala s rodiči až v sedmi letech, když tam tatínek odešel jako horník za prací... Celý

můj další život a hudební kariéra jsou už pak ale spojeny bezmála výhradně s Ostravou.

Od dětství jste se učila hrát na housle, od devíti na kytaru a ve čtrnácti letech poprvé zpívala s velkým orchestrem na akademii ostravských škol. V patnácti jste pak vyhrála krajské kolo talentové soutěže Májový křišťál '66 a postoupila do celostátního finále, ve kterém jste nakonec obsadila páté místo.

To byly mé úplné začátky. To, že se taková soutěž vůbec koná, jsem objevila v nějakém časopise, myslím ve Květech. A přihlásila se. Ostravské krajské kolo se konalo v kulturním

domě v Porubě a podmínkou bylo, že ze dvou písní musí být jedna sovětská. Něco jsem se proto naučila, ale už ani nevím, co to bylo za ptákovinu. A protože jsem na kytaru moc hrát neuměla a znala jen pár základních akordů, některé věci pro mě byly problém. Proto jsem si raději skládala písničky s pomocí těch několika akordů sama, jiné bych totiž zahrát zřejmě nedokázala. Pamatuju se, že jsem si tehdy pro soutěž složila melodii i slova písničky Já před tebou teď klečím... Tu jsem nedlouho poté rovněž nazpívala v ostravském rozhlasu. Ale nějaký blázen začátkem sedmdesátých let rozhodl, že všechno, co není podle něj ideově

v pořádku, se musí okamžitě smazat. Škoda, docela ráda bych si tu písničku po těch padesáti letech poslechla.

A Májovým křišťálem '66 to vlastně celé začalo...

Bylo mi patnáct a díky téhle soutěži jsem se dostala ke spolupráci nejen s Ostravským rozhlasovým orchestrem, což byla pro mne jakási vysoká hudební škola. Zkušenost k nezaplacení. A současně jsem jako zpěvačka na úplném začátku pěvecké dráhy začala pravidelně vystupovat na tehdy velice populárních odpoledních čajích.

Věra se synem Adamem

Výrazně jste inklinovala k soulovému a rockovému repertoáru, samozřejmě zpívanému anglicky. A svého času se vám dokonce přezdívalo „česká Joplinka“. Prošla jste ostravskými skupinami Flamingo a Royal Beat, abyste se v roce 1968 stala zpěvačkou skupiny Majestic, kterou právě opustila Marie Rottrová. A s touhle skupinou jste nazpívala anglicky – tehdy se to ještě smělo – svůj debutový singl s písněmi převzatými od Nancy Wilson a Dusty Springfield. Když pak v roce 1971 převzal otěže skupiny Majestic Ivo Pavlík, kapelu přejmenoval na Orchestr, respektive Skupinu Ivo Pavlíka. S touto formací jste pak strávila následujících bezmála patnáct let... V téhle spolupráci vznikla také česká verze původně titulkové melodie Ennia Morriconeho z filmu Tenkrát na západě, kterou textař Zbyšek Malý nazval Jednoho dnes se vrátíš. Tedy nahrávka písně, která aktuální výběr písní o lásce nazvaný Zóna lásky uzavírá.

Když Ivoš Pavlík objevil v repertoáru Mireille Mathieu zpívanou verzi téhle melodie nazvanou Un jour tu reviendras, okamžitě ho nadchla. Já jsem sice jeho nadšení příliš nesdílela, ale přesto jsem českou verzi v roce 1978 nazpívala za doprovodu Ostravského rozhlasového orchestru. Kdyby tuhle píseň dneska na svých koncertech nezpívala, měli by posluchači pocit, že jsem je o něco podstatného ošidila. Vlastně žádný koncert se bez ní neobejde, i když já bych se třeba obešla (smích). Ale nejde to. Herec Jiří Sovák mi navíc před mnoha léty řekl: 'Kdyby měl každý zpěvák v repertoáru jednu jedinou píseň, u které by už při vyslovení jejího názvu bylo všem jasné, kdo ji zpívá, mohl by být šťastný. A vám se to podařilo. Když se řekne Jednoho dne se vrátíš, každý ví, že je to Špinarka. Takže dneska s pokorou říkám: jsem šťastná, že mám tuhle píseň v repertoáru.'

Po rozchodu s Ivem Pavlíkem jste zpívala se skupinou Speciál, s kapelou Notabene a také s kama-

rádskou formací Petarda Petra Šišky, se kterou jste nazpívala dvě alba. Dnes vám stojí za zády kapela Adam Pavlík Band, kterou vede váš syn, hráč na klávesové nástroje, skladatel a současně potomek Iva Pavlíka Adam. Ten se vám narodil v roce 1974.

Kapela je nejen mladá, ale současně úžasná. A ke svému velkému překvapení jsem zjistila, že mám tako-

vou spoustu dobrých starších písníček, že vlastně ani žádné nové nepotřebuji. Kluci jim jenom dají jiný drive, písně získají nový šmrnc a najednou vypadají jako aktuální novinky. Mám totiž k dispozici skladby, které lidé ani moc neznají a navíc v novém pojetí získají punc současného letopočtu. Jsem moc ráda, že se znovu dostanou na světlo světa a nezapadnou.

A jak vypadá spolupráce maminka – syn?

Myslím, že je to úplně stejné, jako když jsem spolupracovala s jeho tátou. Jsou si totiž velmi podobní a blízcí. Mají k muzice stejný přístup, oba jsou perfekcionalisté. Když zavřu oči, mám kolikrát pocit, že ve studiu sedí Ivoš a ne Adam. Kdysi jsem na Ivoše hodně dala a s Adamem je to stejné. Má totiž onen zvláštní muzikantský cit a okamžitě rozezná, co je dobré a co ne. Dovede mě kormidlovat tak, abych nedělala blbosti. Jinými slovy, s Adamem se mi spolupracuje moc dobře. Působí sice jako manažer a kapelník, ale v první řadě je to můj syn.

Dneska žijete nedaleko Ostravy, v oblasti mezi Bílovcem a Fulnekem. Jak se vám tam daří?

Myslím, že odejít z města bylo jedno z mých nejlepších rozhodnutí v životě. Nejdřív jsem si myslela, že tu bývalou zemědělskou usedlost koupím a opravím jenom pro víkendové poby-

SU 6329-2

Supraphonline

ty. Abych je tam mohla trávit s vnučkou Johankou, která se tehdy právě narodila. Letos v prosinci jí už bude čtrnáct... Ale když jsem si tam sedla a rozhlédla se po kraji, řekla jsem si: Tak odtud mě už nikdo nikdy nedostane! Udělaly se podlahy, koupila jsem postel a kamna – a už jsem se odtamtud nehnula. Je to zvláštní. Vždycky jsem byla městské děčko a na centrum Ostravy jsem nedala dopustit. A najednou jsem strašně ráda, že ten barák na venkově mám. Jsem totiž taková kvočna, chtěla bych mít celou rodinu pořád kolem sebe. A oni sem všichni rádi jezdí. K tomu kolem dokola nádherná příroda, absolutní klid, dva psi, kočka... Můžu si přát víc?

Foto © Otto Diabola

MICHAL PROKOP UŽ JE TO NAPOŘÁD

Příznačně v roce svého životního jubilea navazuje Michal Prokop na své albové ohlédnutí z roku 2008 novým kompletem šesti CD *Už je to napořád 2000-2012*. Výpravně pojatý box pokrývá – jak název napovídá – období od Prokopova pěveckého restartu po politické kariéře až do zatím posledního alba *Sto roků na cestě*. Společně s v létě vydanou reedicí kultovního *Města ER* na LP a CD je tak tato kolekce dalším letošním supraphonským blahopřáním výtečnému zpěvákovi a významné osobnosti české hudební scény.

U příležitosti vydání kompletu *Už je to napořád* jsme se Michala Prokopa zeptali:

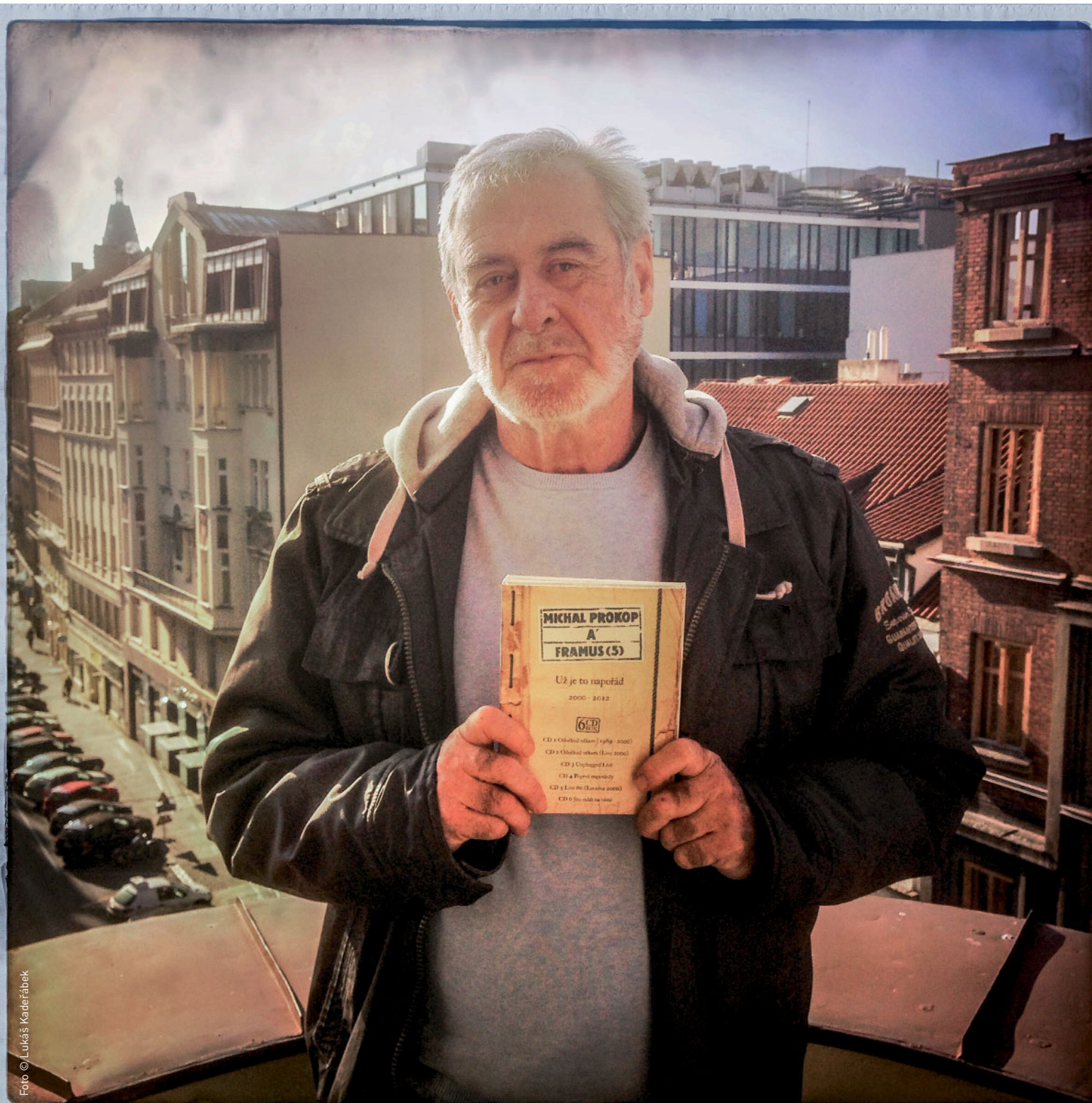
V srpnu jste oslavil narozeniny ve velkém stylu - spíš než o rozsáhlý

koncert s hosty šlo vlastní festival. Jaký byl z pohledu oslavence?

Byl to rozhodně regulérní festival, dvoudenní, a myslím, že se hodně povedl. Krásné prostředí v amfiteátru

v Lokti, solidní počasí a skvělá atmosféra v publiku i v zákulisí, dnes velmanský nazývaném „bekstejdží“. Ta nálada myslím docela naplňovala motto celé akce. Krásný ztráty Live

70 byly totiž moc pěkným setkáním různých lidí, různých generací a i různých hudebních stylů. Což jsme přesně chtěli, když jsme použili název, evokující moji někdejší tele- ▶

► vizní talkshow. No, a pak Město ER, po pětáctyřiceti letech od natočení, poprvé živě, a s Karlovarským symfoňákem. Lepší oslavu si asi nedovedu představit.

Byla ta pódiová premiéra zaznamenaná?

Ano, byla. Natočili jsme si ten náš koncert v soukromé produkci a Česká televize by měla tehle záznam, který mi moje rodina v čele s mou manželkou darovala jako dárek k narozeninám, odvysílat snad někdy před vánoci na kanálu ČT ART. Přesný termín ale v tuhle chvíli ještě neznám.

Docela mě překvapilo, že tam kromě vašich dlouholetých hudebních kolegů vystoupily i mladé kapely jako třeba Jananas. Ty jste si vybral sám?

Dramaturgie festivalu byla kombinací dramaturgie mé osobní a dramaturgie Davida Gaydečky a jeho týmu z United Islands, který celou akci produkčně zajišťoval. Ten první den „starců, co ještě žijeme a hrajeme“ bylo samozřejmě moje dílo, to jsem chtěl, zatímco druhý den byl kromě Města ER věnován právě setkání s těmi, kteří se dnes tlačí nahoru, a přitom mají zdravé hudební základy. Někteří, jako Tatabojs, nebo Vojta Dyk už jsou dnes stálicemi, jiní, jako třeba Zrní, Jananas, nebo Electric Lady se jimi, jak věřím, brzy stanou. No a tady už pomáhal David a jeho lidi, ale některé ty kapely jsem samozřejmě i já znal a jakési poslední slovo jsem tam měl taky. Ale abych si nepřisvojoval cizí zásluhy, ten základní klíčový nápad včetně názvu, to bylo dítě Davidovo. Já jsem přišel s myšlenkou živého provedení Města ER, vlastně jsem s tím přišel

ještě dřív, ale David na to nabalil projekt festivalu. Zajímavé je, že ani jedna z kapel, vystupující na téhle akci nepatří k miláčkům dramaturgů hudebních rádií. A to mě na tom těšilo taky a zdá se, že to těšilo i hodně početné publikum. I tohle je jeden z důvodů, proč s Davidem, který je o generaci mladší spolupracuju už deset let.

Proč jste zvolili zrovna Loket?

To byl taky prvotně nápad Davida Gaydečky. Já jsem ten amfiteátr znal, už jsem tam vystupoval, a když s tím David přišel, moc se mi to líbilo. Je to úžasné místo, pod hradem, u řeky s kulisou historického města naproti, v přírodě, veliké tak akorát, nevím, jestli bychom našli jinde u nás podobný areál. K tomu Městu Er se to hodilo skvěle.

Na koncertě jste i pokřtili výpravnou reedici, vydanou po 45 letech. Proč se vlastně na ni tak dlouho čekalo?

Tady došlo k jakési neplánované synergii – když jsem se rozhodl Město ER koncertně zahrát v Lokti v srpnu, Supraphon, konkrétně editor Karel Deniš zároveň, ale úplně nezávisle na tom přišel s nápadem vydat album v reedici v tomhle roce. Takže ta koncertní premiéra vlastně synchronizovala i termín vydání reedice právě na to srpnové datum, kdy jsem slavil své sedmdesátiny. Jedna reedice alba už vyšla před lety, ale tentokrát se podařilo album vydat znovu i na vinylu, a s původně zamýšleným obalem. Tedy bez bonusů, přesně tak, jak tehdy v začátku normalizace v sedmdesátých letech vyjít nemohlo. Je to všechno dost podrobně popsáno v textu, doprovázejícím vinyl i CD na obalu a v bookletu.

Pražskou koncertní premiéru Města Er chystáte i na vánoční koncert do Fóra Karlín. To bude poslední možnost to spojení s orchestrem vidět naživo?

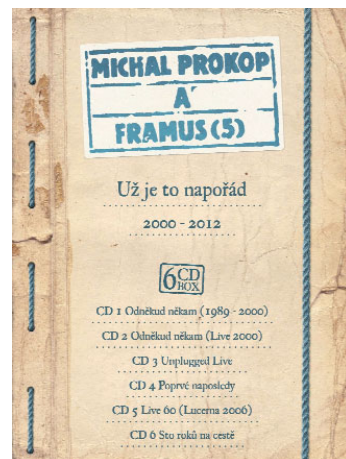
Doufám, že snad úplně ne, je zájem o tohle představení ještě v Brně a možná i jinde v příštím roce, kdy oslavíme stoleté výročí narození Josefa Kainara, který napsal text k téhle skladbě. Ale je to velmi složitě organizačně i ekonomicky, je to výjimečná záležitost, solitér, který se nedá hrát běžně, a tak moc příležitostí tohle vidět a slyšet určitě nebude.

Máte už jasný program? Co všechno ještě ten večer zazní?

Kromě pražské premiéry Města ER s Karlovarským symfonickým orchestrem bude jako obvykle v programu i vystoupení dalšího hosta, tentokrát to bude Michal Ambrož se svými spoluhráči. Doufám, že se nám povede zase i něco společného. Jinak samozřejmě bude koncert průřezem naší tvorby za těch už padesát let, co stojím za mikrofonom.

Čerstvě vám nyní vyšel i šestidiskový komplet, shrnující tvorbu od roku 1989, který bude v Karlíně pokřten. Je na něm opravdu všechno? Nebo jste tam něco úmyslně nedali?

Je tam všechno, co vyšlo v době od mého odchodu do politiky v roce 1990, až dodnes. Jediné co chybí, jsou dva videozáznamy koncertů z Lucerny 2006 a z divadla Archa 2013. S firmou Supraphon, která tehle druhý souhrnný box mých nahrávek „Už je to napařád“ vydává, jsme se dohodli, že půjde pouze o audio záznamy na CD. Jde totiž hlavně o pokračování toho prvního boxu „Pořád to platí“ z roku 2008, který je i v podobném designu od Maťo Miší-

SU 6356-2

Supraphonline

ka. A já jsem moc vděčný za to, že to vůbec chtěli vydat, i když tentokrát ani jedno z těch původních alb není z jejich katalogu, takže se to muselo licencovat od jiných vydavatelů.

Zájem o vaše koncerty je dnes srovnatelný se zájmem o zahraniční legendy, ale zároveň se blížíte věku, kdy mnozí kolegové se slávou vyhláší odchod ze scény. Máte to v budoucnu také? v plánu, anebo naopak ve vás spíš přetrvává ono rockerské „američtí bluesmani vystupují i v devadesáti, tak proč ne já?“

No tak, že bych ohlašoval konec, to tedy rozhodně ne. A jestli budu hrát do devadesáti, to taky netuším. Spíš řeším jiný problém – abych poznal, kdy toho mám nechat. To je moc důležité. Nejhorší totiž je, když vám to přijde říct někdo jiný. Snad to ještě nehrozí.

Foto © Martin Kubica

SU 6306-2

MARTA KUBIŠOVÁ SOUL

Supraphonline

Marta Kubišová vydala, jak říká, své poslední studiové album. Kéž by to nebyla pravda, ale zpěvačka si celý život vždycky stála za svým, a tak, obávám se, tomu bude i v tomhle případě. Nicméně na desku s názvem Soul si vybrala písničky, které vždycky chtěla zpívat a nahrát, ale k tomu nahrání se doteď nějak nedostala. Tyhle písně zpívaly v originále slavné zpěvačky jako Aretha Franklin, Diana Ross, Shirley Bassey, Dionne Warwick či Cher. Kubišová je nenapodobuje. Prostě si jejich písně vypůjčila a prožívá je po svém. Ostatně soul rovná se duše. A nové album Marty Kubišové rozhodně duši má.

Táhlo vás to při práci na albu spíš obecně k soulovému žánru nebo jste písničky vybírala podle interpretů?

Podle interpretů ne, vždycky jsem věděla, že je nepřezpívám. Taký jsem si v první kariéře vybírala

skladby spíš od mužských interpretů, protože tam to srovnání celkem nešlo. Teď jsem si ale řekla: je mi čtyřiasedmdesát, co bych brala ohled! Přece jenom mám natolik jiný projev, že nebude nikdo bažit po

tom, aby mě přistihl při nějakém jinotaji nebo nepřesnosti.

Říká se, že mužské a ženské prožívání stejných situací je jiné; máte pocit, že i soul zpívají muži a ženy

jinak – a ženy třeba s větším prožitkem?

To ne. Myslím si, že třeba Aretha Franklin zpívá Chain of Fools stejně, jako mužští interpreti. To je v člověku, ne v pohlaví.

Vás to k soulu táhlo vždycky, jedna z vašich desek, Ne, má dokonce slovo soul v podtitulu...

Tu vydal člověk, který si opatřil licence na písně a vytvořil z nich tohle album. Bylo to pro cizinu a já jsem o tom vůbec nevěděla. Přinesl mi hotovou desku s tím, že vychází ve Španělsku. Zнала jsem lidi, kteří si ji přivezli třeba i z Itálie nebo z Anglie. Ale výběr písní na tohle album dělal onen vydavatel, ne já.

Jak často se vám stává, že někdo vydá desku bez vašeho vědomí a přičinění?

Párkrát se to stalo, třeba když se moje demosnímků objevily na hotových singlech. To jsem tedy koukala. Jak vidno, všechno je možné. Stane se třeba, že se na desce objeví záznam z živého vystoupení a to i s kikssem, který jsem během koncertu udělala. Samozřejmě jsem o něm věděla, prostě jsem trochu zvorala text ve druhé sloce. No a na desce se píseň objevila i s tím kikssem. A nikdo se mě neptal, jestli jo nebo ne.

K vašemu novému albu Soul: měla jste v původním předvýběru víc písní?

Vlastně ne, vybrali jsme jich právě těchto dvanáct. Ale myšlenka na podobnou desku přišla už dávno. Jsou tu třeba písničky s texty Pavla Vrby, které už jsem dávno zpívala v recitálech, ale nikdy jsem je nenahrála. Podobné to bylo s texty Honzy Schneidera a Zdeňka Rytíře. Na tuhle desku jsem tak byla už dávno připravená. Bohužel se jí zmínění textaři nedožili.

S Matějem Ruppertem máte na albu Soul duet. Prý jste se ale při nahrávání ani nesešli...

Bohužel, nebyl čas. Komunikovali jsme spolu po telefonu. Ale byla jsem ráda, když nabídka na duet s ním přišla. Vykomunikoval to Petr Malásek, a já jsem byla všema deseti pro, pro-

tože mám Matěje ráda. Monkey Business mi v létě připravili takový hold, zpívali Hey, Jude, a bylo to báječné. I spolupráce na písni Protihráč z desky Soul byla skvělá, i když jsme se ve studiu nesešli. Já jsem svůj part nazpívala 30. června, on až 18. července. Když jsem pak ale slyšela jeho výkon, byla jsem nadšená. Volala jsem mu s tím, že bez něj by to ani nebylo k poslouchání... (smích) Navíc mi pak Matěj prozradil, že Michaela McDonalda, který tehle duet zpívá s Arethou Franklin, má velice rád.

Vy už jste ale s Matějem a Monkey Business spolupracovala i dřív!

Jasně, rapovala jsem jim do písně Sex and Sport? Never! Skvělá věc.

U Soulu jste se tedy s Matějem Ruppertem ve studiu nesešli; nesešli jste se ale ani s Dashou, Nadou Wepperovou a Alenou Průchovou, které vám zpívají sbory.

Nesešli, bohužel. Ale jsou úžasné. Myslím si, že Aretha Franklin by je hned brala, že ani ona tak dobré sboristky neměla!

Hlídala jste si na albu Soul aranže nebo jste se svěřila do rukou kapelníka a pianisty Petra Maláska?

Svěřila jsem se do jeho rukou a aranže jsem nechala plně na něm. A nejen aranže. Petr měl prsty v pojetí obalu desky a třeba navrhoval i to, komu dá jakou písničku otextovat. Nakonec jsme zjistili, že máme tři básníky, takže si vlastně mohli vybírat. Všichni ostatní, které jsem připravovala na to, že tuhle desku budu dělat, stihli zemřít. To bylo smutné, ale ti, co zůstali, se svého úkolu zhostili se ctí.

Neuvažovala jste o tom, že si nějaký text napíšete i sama?

Ani náhodou! Jednou jedinkrát jsem si napsala text, Sedím na měsíci a sním, to jsem měla nějaké zvláš-

ní hnutí mysli. A řekla jsem si, že už to nikdy neudělám.

Proč?

Asi k tomu nemám potřebné vlohy. Napadne mě idea, o čem by to mělo být, ale s tím dalším už se trápím. Myslet na frázování, na přízvuky, to je opravdu velmi těžké. Došlo mi to ve chvíli, kdy jsme ten můj text napasovali na notičky. Ale nevadí. Soustředím se na interpretační část, která je ohromně důležitá. Špatná interpretace může zabít i senzační text. Nebo můžete i jasné blbosti pomoci. Podívejte se třeba na písničky Nechte zvony znít nebo Depeše. To ve své době byly – a jsou dodnes – velice milované písničky; já ale, když je mám zpívat na jevišti, nevím, co u nich dělat. Tupě jsem se usmívala do publika

a v duchu jsem si říkala: tak v padesáti je tohle opravdu dobrý!

A ještě k obalu desky s fotografiemi Jana Malíře...

Petr Malásek chtěl, aby se plakát, který mám na své vystoupení v Divadle Ungelt, shodoval právě s obalem alba. S Janem Malířem, což je kameraman, fotograf a režisér, už taky spolupracuji déle, on natočil třeba DVD s muzikálem Touha jménem Einodis. A stál i za cédéčkem z tohoto muzikálu.

A prý se chystáte napsat knihu.

To je pravda, ale napřed si odpočinu. A musím si začít trochu rozdělovat a třídit poznámky, a zamyslet se nad nimi. Vymyslet, jak je použiju, jak ta kniha vůbec bude koncipovaná.

Když se člověk dívá do vašeho životopisu, vidí i celou řadu významných cen a řádů z celého světa. Co s vámi dělají?

Mám z nich radost, o to větší, že je nikdy nečekám. Asi nejvíc se těším z francouzského rytířského řádu. Čekal na mě dlouho, a já jsem tak nějakou dobu vlastně nevěděla, jestli mi ho udělil pan Hollande nebo pan Sarkozy. Nakonec jsem se dozvěděla, že Sarkozy, ale než mi ho francouzský velvyslanec předal, chvíli to trvalo. O to ale byla radost větší. A pak mám taky radost z Řádu Lucemburského velkovévodství. Na tyhle řády se ráda koukám – jsou totiž výtvarně nádherné!

Závěrem znovu k albu Soul. Kdybyste se mohla setkat a třeba si dát skleničku s některými z autorů písní, které zpíváte, kdo by to byl?

Já ty autory většinou neznám. Mluvila jsem snad jen s Timem Ricem, který přijel skouknout do Ungeltu muzikál Líp se loučí v neděli, za který jsem dostala Thalii. Ale v té době jsem zrovna měla zdravotní potíže, takže to bylo takové hořkosladké. Jako ostatně všechno v mém životě.

Foto © Jan Malíř

USÍNÁNÍ S ANDĚLY

Vychází unikátní relaxační album psycholožky, léčitelky a publicistky Miroslavy Maškové, které je určené dětem, ale potěší i dospělé posluchače.

Foto archiv MM

SU 6421-2

Supraphonline

Supraphon vydává v prosinci hudebně relaxační projekt Usínání s anděly psycholožky a léčitelky Miroslavy Maškové, který je určen pro děti ve věku 3 až 9 let. Obsahuje 24 pohádkových příběhů z láskyplného života andělů. Andělé, jako nadpřirozené bytosti, provázejí děti jednotlivými příběhy a ukazují jim správnou cestu. V dětských posluhačích rozvíjí vyprávění andělů svět fantazie, zklidňuje jejich mysl a pomáhá jim spokojeně usínat. U dospělých probouzí dávne vzpomínky na kouzelnou dobu dětství.

Miroslava Mašková, autorka a interpretku nové nahrávky, uvedla: „Protože v dnešní době, plné spěchu a stresu, děti špatně usínají, mělo by jim Usínání s anděly v tom velkou měrou pomoci. Prostřednictvím čtyřadvaceti laskavých pohádkových příběhů se děti ocitnou ve světě andělů, kde vládne harmonie, radost, štěstí a láska. V dětských posluhačích vyprávění rozvíjí svět fantazie, zklidňuje jejich mysl a pomáhá jim spokojeně usínat. Hudbu, jež zaznívá pod mluveným slovem Miroslavy Maškové, složila Jana Bušniaková, sbormistryně dětského pěveckého sboru MY, který tyto písničky zpívá také v rámci svých koncertních vystoupení.“

Usínání s anděly je hudebně relaxační projekt, který vznikl pod odbornou garancí pedagogů, pediatrů a dětských psychologů. Součástí CD je 24 kartiček se siluetou andělka, kterou si děti mohou vymalovat pastelkami. Připojená anglická slovíčka hravou formou obohatí základní znalost angličtiny.

PhDr. Miroslava Mašková je psycholožka, novinářka, léčitelka, publicistka, textařka a autorka úspěšných CD: Srdce dokořán s hudbou Petra Malásky, Cestou duhy, Živá voda, Slunce Země, Oblaka ticha, Léčivý oheň, Noc a den s hudbou Roberta Jiší (vydal Popron Music), CD Muzikoterapie s hudbou Roberta Jiší (vydala Nextera). Je také autorkou knih: Tajemno kolem nás a Tajemno v nás. Pořádá semináře v tuzemsku i v zahraničí, vede poradnu Esotera.

JAKUB SMOLÍK ŠŤASTNÉ A VESELÉ VÁNOCE

Zpěvák, kytarista a skladatel Jakub Smolík přichází s dalším albem, kterým chce potěšit své fanoušky. Navíc by tahle deska měla navodit příjemnou vánoční atmosféru. A stejně jako jeho koncerty, je i album Šťastné a veselé Vánoce určeno širokému publiku – od montérů po profesory, od dětí po staroušky. Jako si některé filmy zakládají na tom, že jsou rodinné, je i Smolíkova vánoční deska vysloveně rodinná. Však se na ní podílela i zpěvákova dcera Petra.

Jakub Smolík, vystudovaný strojař-technik, dříve zaměstnanec autoservisu i hospodský, prošel různými obdobím. Dobře tak ví, o čem zpívá. Přesvědčit se o tom můžou i návštěvníci jeho právě probíhajícího akustického vánočního turné.

Vánoce jsou v názvu vašeho nového alba. Znamená to, že jsou pro vás důležité?

Dřív jsem Vánoce neměl moc rád, vlastně od vojny. Tam byly smutné. A pak to pokračovalo. Když jsem je slavil s rodiči a sourozenci, jako by mi v nich něco chybělo. Až když se mi narodila Petruška, svět se mi trochu otočil a zjistil jsem, co Vánoce znamenají. A teď, když mám ještě tříapůlletého Kubíčka, se na Vánoce vysloveně těším. Nejenom, že si odpočinu po turné, je to pro mě vysloveně odměna. Vidět, jak se Kuba těší na Ježíška a jak s Petruškou rozbalují dárky, jak zpívají koledy... to je nádhera. Vánoce jsou pro mě TOP konec roku.

Ani jako malý kluk jste tedy Vánoce neměl rád?

Víte, my jsme nebyli moc movitá rodina. Přál jsem si kolo, kopací míč, zahnutou hokejku a podobné věci, ale dostával jsem tepláky, boty, prostě praktické, měkké dárky. Tak jsem byl trochu zklamaný. Měl jsem ale i štěstí: ač jsme neměli peníze na drahé dárky, maminka nám to vynahrazovala jinak. Ona pochází z Chodska a vyprávěla nám tamní pohádky a zpívala tamní písničky. No a kluci, kteří ty dražší dárky dostávali, chtěli od naší maminky vyprávět pohádky, protože něco takového doma neměli. ▶

SU 6327-2

Supraphonline

Foto © Martin Kubica

Zpívali jste doma koledy i společně?

Jasně, maminka hrála na harmoniku a učila hrát i mě. Zpívali jsme pořád, třeba i u mytí nádobí. Já jsem byl z nás tří dětí nejstarší, takže nádobí jsem myl samozřejmě já. A zpívali jsme si nejen koledy, ale lidové písničky vůbec.

Dneska zpívají vaše děti, Petra dokonce i na vaší vánoční desce!

Tím se mi splnil sen. Jednak tu se mnou zpívá duet, jednak pomáhá s vokály. Svoji rodinu mám moc rád a to, že se mnou Petra na desce zpívá, pro mě byla ohromná odměna. Třeba to pro ni jednou bude vzpomínka na tátu, se kterým si zazpívala ve studiu.

Šťastné a veselé Vánoce ale nejsou vaší první vánoční deskou.

Není, tu předcházející jsem vydal asi před osmi lety. Tam byla nosná hitovka Říkej mi táto od Marcela Zmožka. Ta tehdy oslovila ohromné množství lidí všech generací. Od dětí po babičky a dědečky. Ale šlo to ještě dál. Překvapením pro mě třeba bylo, když jsme hráli v Ostravě na plesu motorkářů Harley-Davidson, a ta banda tří set drsných zarostlých chlapů začala v noci vytleskávat právě písničku Říkej mi táto. Za chvíli mi to ale došlo – i tihle motorkáři mají doma děti, které milují. Totéž platí třeba i o věznicích, kteří mi psali, že sedí v kriminále, doma mají holčičku a píseň Říkej mi táto je v tom vězení dojmá.

Asi chcete zpívat písničky, kterým lidé rozumějí.

Přesně tak! Chci zpívat písně, které lidem něco řeknou a budou jim rozumět. Netvářím se, že dělám nějaké velké umění; zpívám normální písničky pro lidi. Už Petr Novák mi říkal, že nepřemýšlím nad uměním, ale chce dávat lidem písničky, které by si sami mohli zazpívat. No a pro mě je největší odměnou, že můžu hrát, lidi

na mě chodí a mám vyprodáno. A rozhodně to nemyslím jako frázi. Sám jsem zažil období, kdy mě lidi nechtěli nebo o mně vůbec nevěděli. V současnosti je to pro mě ideální stav: mám zaměstnání, které je současně mým koníčkem. Můžu si plnit sny. Osobně tvrdím, že sny se mají snít a když člověk hodně chce, tak se mu splní.

Muzikanti se většinou brání zařazování do škatulek. Vás někdo bere jako country zpěváka, někdo zase jako popového zpěváka. Zařadil byste se vy sám do některého hudebního šuplíku?

Asi ne. Dělán prostě písničky. Tady docházelo k paradoxní situaci: většina rádií mě nehrála, protože jsem pro ně byl moc country a na druhou stranu Country rádio mě nehrálo, protože jsem pro ně zase nebyl dost country. Samozřejmě bych se rád prezentoval i prostřednictvím rádií, ale je to těžké. Pořadí, kde by moje písně mohly znít, je málo – a totéž platí i pro televizi. Ale vrátím se zase k Petru Novákovi. Ten mi říkal: Jakube, lidi si ty písničky sami najdou. A měl pravdu.

Zmínil jste Marcela Zmožka. Kterými dalšími spolupracovníky jste se obkloplil při práci na albu Šťastné a veselé Vánoce?

Většinou svými kamarády. Jedním z nich je Zdeněk Barták – mimo chodem, právě on mi napsal jeden z mých největších hitů Jen blázen zárlí. Na mém novém vánočním albu má dvě písničky, Zapálím svíčky a Vánoční sen. Petr Janda mi dodal písničku, takovou typickou jandovinu, rychlou a rytmickou. Někdy vánoční text mi do ní moc nepasoval, přemýšlel jsem tedy, o čem by měl být. A Petr řekl: pyšnej táta! Máš malýho kluka, tak o tom. No a já jsem napsal text, který sice není úplně vánoční, ale na album se hodí. A další autoři: Petr Kolář nejdřív

napsal písničku, která se mi nelíbila. Ale za čtrnáct dní poslal jinou, která je nádherná. Dalším spolupracovníkem je Roman Šandor, můj dlouholetý přítel, který mi napsal píseň přímo na tělo. Shrnutí – všichni jsou to moji kamarádi, se kterými se vždycky skvěle dohodnu. V tomhle případě věděli, že chci písničky s vánoční náladou, a v tomhle duchu ty písně opravdu napsali.

A mluvili jste o vaší dceři Petře, se kterou jste si na desce zazpíval. Jaké to je?

Krásné! Splnění tátovského snu. Petruška už asi čtyři roky hraje na piano, ale moc nezpívá, takže jsem byl zvědavý, jak to zvládne. Ono totiž není vůbec jednoduché přijít do studia, zazpívat a nahrát to. Ale

zvládla to bezvadně. Trochu se bála, tak jsem ji držel za ruku, a nazpívala dvě verze, tu druhou asi za patnáct minut! Jako profík.

Zdá se mi, že deska Šťastné a veselé Vánoce je hodně cílena i na děti...

Hlavně jsem na ní chtěl mít melodické, dobře zapamatovatelné písničky, což by písničky pro děti měly být automaticky. Takže máte pravdu. Vezměte si třeba písničku Vánoce jsou tady, děti. Tu mi napsal Štěpán Kojan ze skupiny Keks, a někteří muzikanti nad jejím textem trochu ohrnovali nos. Ale neměli pravdu. Na koncertech někdy tuhle písničku zpívám, na plátno za mnou pustíme text, a děti zpívají jako o život! A ostatní tančí a usmívají se. Co chtít víc?

Album uzavírá lidová koleda Byla cesta, byla ušlapaná... To je jedna z nejkrásnějších koled vůbec, a zněla už ve spoustě úprav. V čem je originální ta vaše?

Tuhle písničku jsme zařadili do našich vánočních koncertů už vloni a předloni, a to s jednoduchou kytarovou aranží. Na lidi velmi zapůsobila. Proto jsme ji zařadili i na naše nové vánoční album. Chtěli jsme skrze ni navodit takové ty klasické, staré české Vánoce. A myslím, že se to povedlo. I díky té naší, nijak složitě aranží.

Máte nějaký vánoční sen?

Abych měl zdravé děti a vůbec zdravou rodinu. Abych dokázal své děti dobře připravit na život. Jiné sny nemám. A vím, o čem mluvím. Můj tatínek je teď v nemocnici, maminka prožila rakovinu slinivky. Profesor Pačko mi pak říkal, že je jednou z mála lidí, kteří tuhle nemoc přežili. Takže to, že můžu pořád své rodiče navštěvovat, že se těší z Petrušky a Kubíka, že jim můžu dát nové cedéčko nebo říct, že zrovna budu v televizi, to je pro mě ten sen.

Foto © Tomáš Panek

SU 4198-2

Supraphononline

Foto archí PFS

PRAŽSKÝ FILHARMONICKÝ SBOR NAHRÁL PO 60 LETECH KANTÁTY BOHUSLAVA MARTINŮ

Kantáty Bohuslava Martinů vychází šedesát let od vydání první nahrávky, kterou tehdy Supraphon vydal na desce v interpretaci Českého pěveckého sboru a Kühnova dětského sboru se sbormistrem Janem Kühnem. Nová nahrávka vznikla za podpory Nadace Bohuslava Martinů a naplňuje nejvyšší interpretační nároky a návrat k původní představě skladatele. Vedle Pražského filharmonického sboru s dirigentem Lukášem Vasilkem se na ní podílela řada sólistů: sopranistka Pavla Vykopalová, barytonista Jiří Brückler, klavírista Ivo Kahánek, členové Bennewitzova kvarteta, recitátor Jaromír Meduna a další.

U příležitosti vydání nové nahrávky si povídáme se sbormistrem Lukášem Vasilkem:

Nové album Pražského filharmonického sboru přináší čtyři kantáty Bohuslava Martinů, souhrnně označované jako „Kantáty z Vysočiny“. Kolikrát byl již tento cyklus natočen?

Existuje několik kompletních nahrávek. První vytvořil už Jan Kühn s Českým pěveckým sborem a Kühnovým dětským sborem. Za nejzdařilejší se ale pokládá nahrávka jeho syna Pavla Kühna s Kühnovým smíšeným sborem z konce osmdesátých let. Pražský filharmonický sbor nahrál kantáty naposledy před pat-

nácti lety pod vedením sbormistra Jaroslava Brycha.

Asi nejznámější částí tohoto cyklu je bezpochyby kantáta „Otvírání studánek“, kterou pravidelně provádějí jak profesionální ansámbl, tak amatérské sbory i sbory dětské. Na novém CD jsou zaznamenány další tři kantáty „Legenda z dýmu bramborové nati“, „Romance z pampelišek“ a „Mikeš z hor“. Jak často se tato díla provádějí koncertně a dá se mluvit o tom, že je to běžný repertoár Pražského filharmonického sboru?

Ano, je to pro nás standardní repertoár – kantáty uvádíme poměrně

často. Jinak ale tyto skladby v koncertních programech běžně nefigurují, protože jsou interpretačně docela obtížné. Nejznámější a nejčastěji uváděné je „Otvírání studánek“. Ta kantáta je jednodušší a posluchačsky velmi vděčná. Zbývající tři jsou ale jiné – nejnáročnější je rozhodně „Romance z pampelišek“, ve které sbor mj. zpívá dvanáct minut a cappella. Dokonce je to jedna z nejobtížnějších skladeb českého sborového repertoáru vůbec.

Je možné říci, jak dlouho se Pražský filharmonický sbor připravoval na natáčení?

Na samotné nahrávání jsme se při-

pravovat moc nemuseli, protože asi rok a půl před ním jsme kantáty provedli souborně v Rudolfinu. Pak jsme navíc některé z nich ještě uvedli i při jiných příležitostech, takže okolo natáčení už jsme měli všechno dobře usazené.

V čem se skrývá největší náročnost těchto kantát. Je to stránka vokálně-technická nebo interpretační?

Myslím, že obojí. Hlavně vyšší pěvecké party jsou chvílemi dost vypjaté. Martinů vedl hlasy tak trochu instrumentálně a pro zpěváky jsou proto někdy hůř uchopitelné. Některé akordy jsou navíc posazeny tak, že se obtížně doladují a zvukově vyrovná-

vají. Nicméně když se to povede, zní to krásně. Ani samotná interpretace pak ale není snadná. Každá kantáta je totiž vlastně koláží obrovského množství hudebních myšlenek, které je potřeba navzájem nějak propojit a vytvořit z nich logický celek – pro interpreta je to velký úkol.

Jaké najdeme v kantátách texty? Příběh „Otvírání studánek“ je poměrně jasný a zřetelný. Co ale obsahují a popisují ostatní tři kantáty?

Nejdynamičtější děj má „Legenda“. Popisuje příběh Matky Boží, která ve venkovském kostelíku sestoupila z oltáře, aby našla svého syna, a tím ve vesnici způsobila celou řadu originálních příhod a komických situací. Daleko zastřenější už je příběh pasáčka v kantátě „Mikeš z hor“ – tady děj nemusí být při prvním poslechu úplně jasný a je možná dobrá text sledovat i v tištěné podobě. Něco úplně jiného je pak „Romance“. Řekl bych, že hlavní roli v ní hrají milostné city a jarně-letní atmosféra vysočínského kraje. Posluchač se klidně může nechat jenom tak unášet krásnou hudbou a jemnou emocí, a děj, který není

nijak epický ani moc konkrétní, vnímat pouze na pozadí.

Jak se vlastně Martinů dostal k textům básníka Miloslava Bureše?

Oba se znali – byli rodáci z Poličky, vlastně přátelé. Bureš v roce 1954 poslal text skladateli do zahraničí a Martinů to téma hned zaujalo. Byla to pro něj vzpomínka na dětství, na rodný kraj.

Nová nahrávka vychází z připravované kritické edice. V čem je edice jiná a co se změnilo?

Nová edice ještě nevyšla – je teprve připravena k vydání v nakladatelství Bärenreiter. Pracovali jsme proto s původním vydáním, ale zanesli jsme do něj všechny opravy, které navrhl skvělý editor nové kritické edice, pan Vít Zouhar. Kantáty v této „vyčištěné“ podobě sice nejsou diametrálně odlišné, přináší ale změny v zajímavých detailech – v textu, melodii, rytmu, harmonii, občas i v instrumentaci nebo tempu. Některá místa, která působila ve starším znění rozpačitě, jsou teď naprosto logická a daleko obsažnější a přesvědčivější.

Můžete zavzpomínat na nahrávací proces?

Natáčení bylo dlouhé a náročné, plně intenzivní práce. Skvělá byla spolupráce s hudebním režisérem Milanem Puklickým a zvukovým mistrem Alešem Dvořákem. Měli totiž stejnou představu jako já o tom, jak kvalitní má být výsledek. A to byla obrovská výhoda.

Album bylo natočeno ve Dvořákově síni pražského Rudolfiny. Bylo to již od začátku první a jasná volba pro místo natáčení?

V Praze není mnoho prostor, kde by mohl Pražský filharmonický sbor nahrávat takto zvukově náročné skladby. Rudolfinum bylo pro naše početné obsazení v tomto velkém projektu optimálním řešením.

Vedle členů Pražského filharmonického sboru najdeme na nahrávce i zajímavé hosty. Můžete nám některé z nich představit?

Na prvním místě je třeba jmenovat Pavlu Vykopalovou, která nahrála sopránová sóla ve všech čtyřech kantátách. Podle mě je ideální interpret-

kou hudby Bohuslava Martinů. Dalším pěveckým hostem byl skvělý barytonista Jiří Brückler – nazpíval legendární závěr „Otvírání studánek“. Ostatní pěvecká sóla už natočili členové sboru: Ludmila Kromková, Martin Slavík a Petr Svoboda. Velkou ctí pro mne bylo spolupracovat také se členy hvězdného Bennewitzova kvarteta nebo s klavíristou Ivo Kahánkem. Spolupracujících umělců ovšem bylo mnohem víc a všichni odvedli výbornou práci.

Hudbě Bohuslava Martinů se jako dirigent věnujete už mnoho let. Jaký je Váš vztah k jeho tvorbě?

Hudbu Martinů mám rád a cítím se v ní dobře. Některé jeho skladby ale není zrovna jednoduché nastudovat. Hodně věcí, které skladatel moc neřešil, je třeba pokaždé domyslet: např. dynamiku, tempa atd. Velmi často je také nutné opravovat chyby, kterými se to ve většině existujících edic jen hemží. Je to tedy interpretace se vším všudy, někdy i víc než to, a často k ní vede dost složitá cesta. To je ale právě to, co mě na Martinů baví.

Foto © Lukáš Kadeřábek

REDAKCE: Vladan Drvota, Zdeněk Brouček, Lukáš Kadeřábek a Tomáš Pilát / grafická úprava: Luděk Turek

KONTAKT: SUPRAPHON a.s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630
promotion: promo@supraphon.cz; obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon

www.plus.google.com/+supraphon/

www.supraphon.cz